

Een Weerzien.

weer kunnen worden als vroeger, maar beter en mooier, nu Klara niet meer tusschen hen beiden stond? Hij had van vriendschap gesproken, nooit van liefde, maar kende hij zichzelf? Wist hij, waar te scheiden in zijn ziel het gevoel van vriendschap en dat van liefde, zoo vaag, zoo ineenvloeiend van grenzen? Misschien had hij behoefte aan troost, nu hij zich in Klara bedrogen zag. Zou ze hem schrijven? Nee, niet schrijven; ze wou zelve hem spreken; hij zou begrijpen haar blik, haar stem, den druk van haar hand, en bij haar zou hij vinden wat hij bij Klara niet gevonden had: 't Geluk . . .

Al haar plannen-maken, al haar toekomst-zien was eensklaps anders geworden . . . In schromelijke ellende viel de gedachte aan 't studeeren voor een akte uit haar ziel . . . De boeken lagen daar koud en onaandoenlijk, waren niets voor haar meer. De heftige prikkel tot 't studeeren: 't willen blijven bij haar tante, was verdwenen. Ze verlangde terug naar haar stadje. Ze zou er weervinden haar kamertje, met de bekende en veelgeliefde dingen, die zij er voorloopig gelaten had, omdat 't studeeren maar een probeeren was geweest. Ze zou er terugvinden de wegen en paden in den omtrek, waarlangs ze had loopen dwalen en droomen . . .

Ze schoof hoog 't raam open, de wind fladderde naar binnen, dartelend-ritselend in de bladen van de grammaire. Even zag ze er naar: een ding, ellendig, zonder ziel, als dat kachelkje, maar dat was nog kleurig van rood en blauw schijnsel, een ding als die papiermand, was 't boek voor haar geworden. Hoe wat alles in en om haar gemetamorfozeerd! . . . Zooals alle middagen, ging ze Emma om vier uur uit school halen. Ze wandelden samen door het Klarenbeeksche Bosch . . . 't Was er eenzaam, weinig wandelaars; in 't water van den vijver dreven bruine, glibberig-vuile twijgen en natte blaren: een kraai, opgeschrikt, vloog krijschend omhoog door de spichtig-naakte takken; onder de voeten ritselden de droge, verschrompelde blaren, en overal lagen bruine en gele tinten, even verbroken door 't sparregroen van een boschje . . . En terwijl ze voortwandelden door 't bosch, in het kalm-

gouden sterven van het najaar, vertelde ze aan Emma, dat 't nooit zou gaan met die Fransche studie, dat het studeeren haar verveelde, dat ze er genoeg van had en terug wou naar huis; de proef was mislukt . . . En toen ze dat zei, maakte ze haar stem dof en weemoedig van teleurstelling, van bedrogen verwachting, maar onder haar woorden joelden de blijde gedachten, die ze wel had willen uitzingen, uitjuichen in de herfststille rondom. Nauwelijks luisterde ze naar Emma, die sprak van gebrek aan energie en volharding, van 't niet-begrijpen van zóó groote zwakte. Marie voelde niet in Emma's woorden de teleurstelling, dat van haar werd genomen een meisje, dat al die weken haar tot lief en troostvol gezelschap was geweest, 't weer moeten afscheiden van iets waaraan ze zich gehecht had . . . Ze voelde alleen wat ontevredenheid over gekwetste ijdelheid, over de verkleinende gedachten van Emma. Als dit niet gebeurd was, zou ze langzamerhand gewend zijn aan die studie, wist ze. 't Ging de laatste weken veel beter dan in 't begin . . . Waarom had ze vroeger maar niet alles verteld aan Emma? Dan zou die begrijpen nu dat vreemd-zwakke handelen.

Toen ze, weer thuis, voorzichtig naar Henri Heerlen vroeg, was 't een wreede teleurstelling voor haar, te hooren, dat hij sinds een week vertrokken was . . . Maar ze wist, dat hij terug zou komen, en dat stemde haar gerust. Ze zou wachten, kalm wachten, niet ongeduldig zijn, en als hij kwam, zou 't glanzende geluk voor haar oplichten. Ze was nu blij, weer thuis te zijn. De eerste maal dat ze in haar kamertje kwam, na 't lange wegzijn, was 't er zoo kil geweest: een muffig-bedompte vochtigheid van weken-gesloten-zijn. Maar toen de kachel haar warmte begon uit te stralen en het er aangenaam werd van alles-doordringenden getemperden gloed, had ze zich gelukkig gevoeld, dáár, met haar bibliotheekje, waarvan ze nam één voor één de boeken, die klammig-koud waren, in haar warme vingers, en weer liet terugvallen tusschen de andere. 't Was of ze elk ding in haar kamertje moest bekijken en betasten, de bibelots op 't étagèretje, de oude